

ACT 1

HET PIEPEN VAN DE WERELD

Voorzichtig opende Nils de deur in de hoop ongemerkt binnen te kunnen glippen. Hoe hard hij ook probeerde, het piepen van de deur toen hij deze weer dichtdeed, kon hij niet vermijden. Hij wachtte even en spitste zijn oren, maar er kwam geen reactie uit de woonkamer.

Door de gang sloop hij richting zijn kamer en struikelde bijna over een gebarsten tegel. ‘Verdomme,’ vloekte hij binnensmonds en vroeg zich af wanneer die gebroken tegels eindelijk gerepareerd zouden worden. Een ongemakkelijk gevoel bekreep hem bij die gedachte en terwijl hij dit van zich afschudde, zette hij een eerste stap op de houten trap. De treden kraakten alsof hij 120 kilo woog.

‘Nils?’ klonk een half slapende stem uit de woonkamer. ‘Ben jij het?’

‘Ja, mam, ik ben thuis.’ Zijn hand rustte op de leuning van de trap. Hij hoopte stiekem toch nog gewoon naar zijn slaapkamer te kunnen gaan.

‘Kom eens hier en vertel,’ hoestte de stem.

Hij zuchtte, draaide zich om en ging de woonkamer binnen. Zijn moeder lag op de bank, daar vond hij haar de laatste tijd steeds vaker. Op het tafeltje ernaast lag een kerkhof van verfrommelde zakdoekjes. Hij schudde zijn hoofd, raapte de papieren zakdoekjes op en liep in drie stappen naar de keuken. Het afvalessertje was overvol, maar het lukte hem toch nog om de bebloede zakdoekjes

erin te proppen zonder dat er iets uitviel. Hij stond even stil, sloot de ogen en toverde een glimlach op zijn gezicht voordat hij weer de woonkamer binnenwandelde.

‘En hoe is jouw dag geweest?’ klonk het vrolijk. Ze hield haar hand voor de mond en hoestte weer, daarna wreef ze haar handen.

‘Het ging wel. Ik heb vanmorgen nog een marathon gelopen, alleen was mijn chrono niet top,’ zei ze.

‘Grapjas,’ lachte hij.

‘Vertel eens, hoe was het?’ Ze sprak in een snel tempo, alsof ze bang was dat ze haar zin niet zou kunnen afmaken.

‘Zo zo,’ zei hij.

‘Heb je al iets gehoord?’

Hij keek even weg. ‘Ik heb de job niet,’ antwoordde hij stil.

Ze krabde even in haar haren en keek hem aan. ‘Het is oké, we redden het wel.’

Hun bank toonde veel verkleuringen, het was moeilijk om nog met zekerheid te zeggen welke kleur hij oorspronkelijk had. In Nils' vroegste herinneringen was de bank kaki bruin. Op het tafeltje ernaast lagen een aantal geopende enveloppen. Nils wees met zijn hoofd ernaar en vroeg: ‘Rekeningen en aanmaningen?’

Ze knikte. Zijn moeder was een trotse en mooie vrouw. Ze was twintig toen ze van Nils beviel en nu was ze nog altijd maar 42. Haar ogen straalden altijd iets guitigs uit, alsof ze net iets had gedaan wat niet mocht. Haar lange blonde haren krulden zich een weg tot over haar schouders en ze had een kleine moedervlek op haar linkerwang. Natuurlijk was ze de laatste maanden wel een

aantal kilo's afgevallen en was haar gezicht daardoor wat ingevallen. Elke dag leek het eten wat moeilijker te gaan.

‘Hoe komt het dat je de job niet hebt? Hebben ze je iets verteld?’

‘Er waren weer een aantal PBP-kandidaten, dan weet je dat je kansen herleid worden tot een minimum.’

‘PBP-kandidaten? Voor een job in het magazijn van Easy Delivering Services?’

Hij knikte. ‘Het is crisis, het wordt voor hen ook moeilijker om een job te vinden in leidinggevende functies.’

‘Volgende keer lukt het wel,’ probeerde ze hem te troosten.

Ze moest weer hoesten, deze keer zo hevig dat het leek alsof ze erin zou blijven steken. Nils klopte op haar rug tot het hoesten voorbij was. ‘Beter zo?’ vroeg hij.

‘Dank je.’

‘Red je het? Ik heb nog afgesproken met Jorn.’

Ze knikte. ‘Ga maar, laat je door hem niet gek maken.’

‘Doe ik toch nooit,’ zuchtte hij en gaf haar een zoen op het voorhoofd.

‘Vergeet niet dat het vanavond Yahtzee-avond is.’

‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten?’ kreunde hij lachend. Donderdagavond was heilig. Op donderdagavond waren er geen andere plannen mogelijk dan Yahtzee spelen. Noch zijn zus Oro, noch zijn moeder, noch hijzelf zou daarvan af durven stappen.

Nadat hij haar hoofdkussen nog wat had opgeschud, trok hij de piepende voordeur achter zich dicht.

WIJ LEVEN NIET THUIS, WIJ LEVEN BUITEN

Het was begin oktober, maar nog steeds broeierig warm. Met de zomer net achter de rug en met de droogteperiodes van de afgelopen jaren indachtig, hield hij zijn hart al vast voor de zomer van volgend jaar. Vooral in de stad, waar weinig groen was, steeg de temperatuur hoger dan in de omliggende, bosrijke gemeentes. Hij hoopte dat de watermaatschappij niet opnieuw hun toevoer zou afsluiten, zoals twee jaar geleden. Gelukkig waren de burens toen solidair en kon hij daar elke ochtend een paar flesjes water vullen. Of ze dat opnieuw zouden toestaan? Hij durfde er niet op te rekenen; de situatie was de afgelopen jaren voor de hele buurt moeizamer geworden.

De bus was te duur, dus hij wandelde naar het Martelarenplein. Op de meeste deuren waar hij langs liep, stond een cirkel met een horizontale streep erdoor. Hier en daar zag hij ook deuren met twee elkaar overlappende cirkels. Meestal stonden deze huizen in rijkere wijken, vaak ook in omliggende gemeentes zoals Wilsele, Keerbergen en Herent. Alleen Kessel-lo niet. Hij liep voorbij een statig herenhuis waar trots de twee cirkels op de deur stonden. Nils vroeg zich af of de watermaatschappij het zou aandurven hier ook het water af te sluiten.

Niet veel later kwam hij aan bij het station. Veel jongeren hingen daar in groepjes rond. Bijna nooit was een groep groter dan tien. Als dat toch eens gebeurde, belden de omliggende winkels de ordediensten, want dat was in strijd met het tijdelijk samenscholingscontract. Het heette 'contract' en niet 'verbod' omdat het een afspraak was die de overheid met de bevolking wilde maken. In werkelijkheid kwam het natuurlijk neer op een 'verbod' en ondertussen bestond dit 'tijdelijke' contract al langer dan tien jaar.

Bij overtreding konden de ordediensten iemand voor 48 uur opsluiten. Eigenlijk hadden ze zelfs geen reden nodig; ze konden zomaar iemand van straat plukken en opsluiten. Een administratieve aanhouding heette dat dan. ‘Het geldt voor iedereen,’ riepen de politici in koor, maar in de praktijk werd het alleen toegepast op witte jongeren. Gezien de harde aanpak van de politie, kon je maar beter voorkomen administratief aangehouden te worden. ‘Geef ze geen aanleiding,’ zei mama altijd als Nils hierover zeurde, maar hij was ervan overtuigd dat ze ook wel beter wist.

Iets verder zag hij Jorn staan; hij stak zijn arm omhoog ter begroeting. Jorn was iets groter dan hij. Een groezelig, grijs T-shirt waar nog vaag de print van een heavy metal band op stond, kwam tot aan zijn knieën. Jorn had eens uitgelegd dat het om de band Guns N’ Roses ging. Blijkbaar een bekende groep uit Amerika die zong over vrijheid en een utopie die ze Paradise City noemden tot er in 1997 een bom ontplofte tijdens een optreden en geen enkel bandlid het overleefde, zo vertelde Jorn het toch. Nils kende de band niet; de radiozenders werden gedomineerd door lokale muziek, jazz, reggae en wat hiphop. Jorn droeg altijd dezelfde jeansbroek, uitgerafeld en verkleurd tot een tint ergens tussen vaal grijs en lichtblauw. ‘My lucky pants’ noemde Jorn ze. Nils had niet het gevoel dat ze hem veel geluk hadden gebracht, maar hij zweeg er wijselijk over.

Barne was er ook bij, een wat slungelig type, altijd met een Nike-petje op zijn hoofd waarmee hij zijn rosse haren probeerde te verbergen. Roos stond natuurlijk naast Jorn. Roos heette eigenlijk Ron, maar ze stond erop dat ze haar Roos noemden. Strakke jeans zonder scheuren, een hagelwit topje en wit-blauwe sneakers waar geen spatje modder of vuil op te zien was. Roos was altijd leuk gekleed en leek steeds nieuwe kleding aan te hebben. Nils vroeg